

Αυτή είναι η αλήθεια. Μά όταν του λόγου σου, Κυρά Πολιτεία, απολάες τους λύκους σου έναντιόν μου και μου ζητᾷς τὸν ἔθωπό του καὶ μὲν παίρνεις κάποτε μαζί μ' αὐτὸν καὶ τὸ αἷμά μου, μὲν δίνεις κάθε δικαίωμα νὰ σοῦ πῶ κ' ἐγώ:

— Τί τὰ κάνεις, ποῦ τὰ ξεδιάνζεες, τὰ χρηματό μου πού μὲ τὸ «ἔτσι τὸ θέλω!» μου παίρνεις; Τὰ ξεδιάνζεες γιὰ νὰ κάνης στρατό, γιὰ νὰ μοῦ ξεσφολίσῃς τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσίαν μου, γιὰ νὰ δεξίσῃς τὴν πατρίδα μου καὶ νὰ τὴν κάνης μεγάλη; «Ὁ εἶν' ἔτσι, καὶ νὰ μὲ σκοτώσῃς ἀκόμα, σὺν δὲ σὲ πληρώνω, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα. Μά όταν μοῦ παίρνεις τὸν παρὰ μου μόνον καὶ μόνον νὰ νὰ κάνης τὰ κέφια σου, μὲ κλέφτεις καὶ σὺν θεῷ νὰ μὲ κλέψῃς μοῦ δίνεις τὸ δικαίωμα τὰ φυλάξω μὲ κάθε τρόπο κ' ἐνῶ τὴν περιουσίαν μου!

Ἡ κακὴ Πολιτεία, νὰ τὸ ξέρετε, δημιουργεῖ τοὺς κακοὺς πολίτες καὶ ἡ δική μας Πολιτεία, μ' ἄλλή τὴν καλὴ μας θέληση, δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε πῶς εἶναι καὶ τόσο καλὴ.

ΚΑΠΟΙΟΣ

Πειραιώτης Δημοτικός Σύμβουλος ἐπρότεινε στὸ Συμβούλιο νὰ καταργηθῇ τὸ Πειραιώτικο κ λ α σ ι κ ὸ Γυμνάσιον καὶ νὰ γυνῇ Ἑμπειρικὴ Σχολή.

Οἱ συνάδελφοί του, λέει, τὰ κάνουν με προσοχὴ τὰ λόγια του, μὰ δὲν ἀποφάσισαν τίποτα. Ἄλλη φορὰ, εἰπὼν, πὺ καταλλήλῃ, πρέπει νὰ συζητηθῇ αὐτό. Δὲν ἔχουν ἄδικο οἱ ἄνθρωποι. Γιὰ πρακτικὰ ζητήματα δὲν εἶναι πάντα ὁ καιρὸς κατὰλληλος. Γι' ἀερολογήματα, μάλιστα. «Ὅποιος ὦρ' ἀγαπάτε! Ἐδῶ εἵμαστε!

Κρίμα νὰ σιέρεται κανένας τέτοια πράγματα γιὰ τὸν Πειραιᾶ, πού ἔπρεπε ὅχι μονάχα οἱ Δὴμ. Σύμβουλοι, μὰ ὅλ' οἱ Πειραιῶτες, νὰ τὴν πάρουν με τὴν καρδιά τους: μιὰ τέτοια πρόταση καὶ νὰ ζητήσουν νὰ πραγματοποιηθῇ, στὴ στιγμή, ἀφοῦ ὁ τόπος τους, πού ἐβελιωθῇκε ἀπάνω στὴ δουλειὰ καὶ μ' αὐτὴ δοξαστήκε, δὲν ἔχει καμμιά ἀνάγκη νὰ υποστηρίξῃ τὴν κλασικὴ ἀμάθεια καὶ νὰ βγαζῇ δασκάλους, μὰ μορφωμένους ἐμπόρους καὶ δουλευτάδες γιὰ τὴν αὐτὴν τοῦ χρειάζονται.

«Ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τὰ παιδιὰ τους δασκάλους καὶ ντοτόρους, ἄς τὰ στέλνουν στὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, τέτοια βλογιὰ πρέπει νὰ λειψῇ μιὰ ὥρ' ἀρχίτερα.

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ

Μιὰ ἐξοχὴ περίσταση παρουσιάστηκε καὶ στὸ «Νουμά» νὰ παίξῃ ρόλο Ἑθνομάρτυρα, μὰ ὁ ἡλίθιος τὴν ἄρῃς ἀνεμεταλλεῦτη γιὰ τὴν σιχαίνεται τὸ Ἑθνομάρτυρα λή κ ι πὺ τῶρα τῶρα κατάντησε χειρότερο καὶ ἀπὸ τὰ σάπια κολοκύθια.

Τὸν κάλεσαν λοιπὸν, πού λέτε, τὸν Διευθυντὴ τοῦ «Νουμά» τὴν περσμένη Τρίτῃ στὴν Εἰσαγγελίαν νὰ δώτῃ λόγο γιὰ ἓνα ἀρθράκι πού δημοσίεψε στὸ 93 φύλλο, στὴ στήλῃ τῆς «Κοινῆς Γνώμης», με τὸν τίτλο: «Χάλια! Χάλια!» καὶ με τὴν ὑπογραφή «Π. Ἀπὸ τὴ Μεθώνη». Ὁ ἀντεισαγγελέας κ. Ἀχιλλέας Λάμπρος, ἓνας ἀπὸ τοὺς νέους δικαστὰς μας, αὐτὸς δὲ πού τίναξε τόσο μαστορικὰ καὶ τὴ Γιανναρέικη γούνα, ζήτησε νὰ μάρῃ ποῦς ἔγραψε τὸ ἀρθράκι αὐτὸ πού περιεῖχε καὶ τὴν ἐπιλήψιμη—κατὰ τὴν δικαστικὴ ἀντίληψη—φράση: «...νὰ σπᾶσουν τὰ δάξιστα καὶ πρόσδοτικὰ τιμὸνι τῆς σημερινῆς πολιτικῆς συμμορίας». Φυσικὰ τὸνομα δὲν τὸ μαρτόρησε, ἀφοῦ γιὰ ὅσα ἀρθρά δημοσιεύονται ἀνυπόγραφα ἢ με ψευτόνομα εὐθύνεται ὁ ἴδιος ὁ διευθυντὴς τοῦ φύλλου. Ἐτσι καὶ γιὰ τὸ ἀρθράκι αὐτὸ ἐδήλωσε πῶς καὶ τὴν εὐθύνη ὅλη τὴν παίρνει ἀπάνω του.

Ἐπρόσθεσε ἀκόμα πῶς καὶ τὴ φράση αὐτὴ δὲν τὴν θεωρεῖ ἐπιλήψιμη ἀφοῦ ἔχει δικαίωμα ὁ κάθε πολίτης νὰ μὴν ἐπιδοκιμάζῃ τὴν πορεία τοῦ δαίνα ἢ τοῦ ταδε πολιτικοῦ, ἀλλὰ νὰ τὴν θεωρῇ καὶ προδοτικὴ ἀκόμα, όταν ἡ πορεία αὐτὴ, κατὰ τὴν ἀντίληψή του, δὲν ἐξυπηρετεῖ τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα. Οἱ φράσεις «προδοτικὸ τιμόνι» καὶ «πολιτικὴ συμμορία», εἶναι συννηθέστατες δημοσιογραφικῆς ἐκφράσεις πού κατάντησαν ἀπὸ τὴ μεγάλη χρῆση νὰ χάσουν πᾶ τὴ σημασίαν τους.

Ὁ κ. Εἰσαγγελέας τὸν ρώτησε ἂν παραδέχεται γιὰ σωστὰ ὅσα γράφονται σ' αὐτὸ τὸ ἀρθράκι. Ἡ ἀπάντησις τοῦ διευθυντῆ τοῦ «Νουμά» εἶταν ἡ ἀκόλουθη:

— Τὸ ἀρθράκι αὐτὸ δημοσιεύτηκε στὴν στήλῃ τῆς «Κοινῆς Γνώμης». Ὑστερα ἀπὸ τρία φύλλα, στὸ 96 φύλλο καὶ στὴν ἰδίαν στήλῃ, δημοσιεύτηκε ἐν ἄλλο ἀρθράκι, με τὴν ὑπογραφή «Ἡλίας Σταυρός» πού ἀπαντοῦσε στὸ πρῶτο καὶ ἀποδείχνη πῶς ἡ Πολιτεία τοῦ κ. Θεοτοκῆ σταθῆκε ἀφέλιμη καὶ στὸ Ἑθνος καὶ στὴν Κερύρα. Ἀπ' αὐτὸ φαίνεται πῶς στὴ στήλῃ τῆς «Κοινῆς Γνώμης» ὁ καθένας λέγει ἐλευθέρως τὴ γνώμη του, χωρὶς νὰ τὴν παραδέχεται καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδας. Στὴ στήλῃ αὐτὴ πολλές φορὲς ἐπέκριναν τὴν πορείαν τοῦ ἰδίου τοῦ «Νουμά» καὶ ἀρθρά πολλῶν συνεργατῶν μας καὶ πῶς μὰ πῶς δὲν ἀρνῆθήκα νὰ τὰ δημοσιέσω.

Ὁ κ. ἀντεισαγγελέας, εὐγενέστατος καὶ γλυκομίλητος καθὼς εἶναι, τὰ ἐθεώρησε ἀκριτὰ τὰ λόγια αὐτὰ καὶ σωστὰ, καὶ σταμάτησε τὴν ἀνέκδοξη. Δὲν σὰς τὸ κρύβουμε ὅμως πῶς γιὰ ὅλ' αὐτὰ καταχρησάμε, ὅχι γιὰ τὴν κόντιψι νὰ βαφτιστοῦμε καὶ μετὰ ἐθνομάρτυρες καὶ νὰ ἂν δριαντοποιεθῶμε πάλι στὸν Κερύρα, στὸν Σαμφάκο καὶ στὸ Γιάνναρο, ἀλλὰ γιὰ τὴν εἰδμε πῶς οἱ πολιτικοὶ μας πειραζοῦνται σὺν τοῦς λῆς πρῶτες καὶ ἀποδείχνουν, με τὸ νὰ πειραζοῦνται, πῶς ἀγαπῶν τὴν πατρίδα, ὅσο καὶ ἂν τὴν πολεμᾶνε με τίς πράξεις τους.

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Μας πῆραν ταῦτά μας με μιὰ δημοσιογραφικὴ γιορτὴ πού διοργανοῦν γιὰ τὸν Σουρὴ πού ὁ «Ῥωμιός» του, λένε, ἐκλείσει τὴν περσμένη βδομάδα τὰ εἴκοσι χρόνια.

Δώ καὶ δέκα χρόνια γιόρτασαν τὴν δεκάετη ἡρίδα τοῦ «Ῥωμιού». Τώρα θὰ τοῦ γιορτάσουν τὴν εἰκοσαετηρίδα του. Ὑστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια τὴν τριακονετηρίδα του. Κ' ἔτσι, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, τὸ πρῶμα τραβάει κορδόνι.

Δὲν λέμε πῶς δὲν πρέπει νὰ γίνουν οἱ γιορτὲς αὐτές. Ὁ Θεός νὰ φυλάξῃ! Λέμε μάλιστα πῶς κάθε χρόνο ἔπρεπε νὰ γίνεται μιὰ τέτοια γιορτὴ γιὰ τὸ Σουρὴ πού ἔχει τόσο καλὰ νὰ κολακεύῃ τοὺς δημοσιογράφους με τὸ νὰ φερῶν καθε τόσο ἓνα δυὸ στιχάκια στὸ «Ῥωμιό» του γιὰ τὸν καθένα ἀπ' αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀνακηρύχῃ ὅλους μεγάλους ἄντρες, φωστῆρες τοῦ πνεύματος καὶ στύλους τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Κι αὐτοὶ λοιπὸν οἱ κακήμενοι, σὺν φιλότιμοι ἄνθρωποι πού εἶναι, ζητᾶνε εὐκαιρία νὰ ἐξοφλήσουν τὸ χρέος τους καὶ νὰ τὴν ἀνακηρύξουν ὁ θ ν ι κ ὸ ποιητὴ—πολύ σωστὰ καὶ δίκαια, ἀφοῦ ὅπως τὸ καταντήσαμε τὸ Ἑθνος μονάχα ἢ σάτυρα τοῦ Σουρὴ τᾶξίζει νὰ ὁμολογήῃ τίς ὁμορφίες καὶ τίς χάρεις του.

Ὁ Σουρὴς πῶναι τόσο ἐξυπνος καὶ δείχνει τόση περιφρόνηση στὶς τέτοιες ἀνοσιές, θανατολογιᾶς σὺν διαβάξῃ ὅσα τοῦ γράφουν οἱ θαυμαστοίς του, πού κανένας τοὺς ἀκόμα δὲν κατόρθωσε νὰ νοιώσῃ πού βρίσκεται ἢ ἀξία τοῦ Σουρὴ καὶ γιὰ πὺ πραγματικὸ του χάρισμα πρέπει νὰ τὸν θαυμάζουμε.

Με τὸ νὰ τὸν λένε Ἑθ ν ι κ ὸ ποιητὴ δὲν λένε τίποτα, ἀφοῦ Ἑθ ν ι κ ὸς ἀρθρογράφος εἶναι καὶ ὁ Γιάνναρος.

ΕΡΕΙΠΙΑ

Σκοταδερά τὰ γνέφη τ' ἄστρα κρύβουν
Καὶ μάταια οἱ λογισμοὶ μου στ' ἄπειρο
Κ' οἱ πόθοι μου πετοῦν... Διμένι
Δὲ βρίσκουν γιὰ ν' ἀράξουν!

Λατρεῖα ὁ νοῦς στὸν πλάστη τοῦ
Γυρεύει νὰ προσφέρῃ... Ἡ προσευχὴ τοῦ
Δάκρυα γιομάτη καὶ παράπονο
Ψηλὰ δὲν ἀνέβαινει.

Τῆς καρδιάς μου τὰ αἰσθήματα μὲ πνίγουν...
Τοῦ λογισμοῦ μου τὰ πλάσματα συντρίβονται...
Κι' ὁ καπνὸς τῆς θυτίδας μου
Μὲς στὰ σύγνεφα χάνεται!...

Βόλος

Δευτέρης Ἐπιφανιάδης

Η ΚΟΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἡ σκηνὴ ἀπάνω σ' ἓνα γραφεῖο. Πρόσωπα: Τὸ ἱ ρ χ α ἱ ο
κ ε ἰ μ ε ν ο τοῦ Πινδάρου, ἢ Μ ε τ ᾶ φ ρ α σ η, καὶ ἀργότερα ὁ Σ τ α μ α τ ᾶ κ ι ο ς Ἀ β λ ᾶ β η ς.

Τὸ Κ ε ἰ μ ε ν ο. — Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ποῖς εἶσαι τοῦ λόγου σου;

Ἡ Μ ε τ ᾶ φ ρ α σ η. — Πῶς; δὲν μὲ ἀνγνωρίζεις;

Τὸ Κ. — Ὁχι, κίμε μου τὴ χάρη νὰ μοῦ πῆς ποῖς εἶσαι.

Ἡ Μ. — Τὴν σὴν ἡδύμολλον μοῦσαν εἰς τὴν μελιχρὰν τοῦ Μιστριώτου φωνῇ μεταγγῶν προσετὴν ποιούμεαι τοῖς νεωτέροις Ἑλλησιν.

Τὸ Κ. — Ποῦ ἀρχαία μιᾶς καὶ δὲ σὲ καταλαβαίνω. Μίλα τοῦ μπαμπᾶ σου τὴ γλώσσα.

Ἡ Μ. — Οὐκ οὐκ, αὕτη ἐστὶ τοῦμοῦ πατρὸς ἡ γλῶσσα, ταύτη δὲ χρῶμαι.

Τὸ Κ. — Καὶ ποῖς εἶν' ὁ πατέρας σου;

Ἡ Μ. — Οὐμὸς πατήρ, ἀνὴρ σοφὸς ἐν σοφοῖς, τὰ τέλματα τῆς τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων χυδαϊσμοῦ: ἐγκαταλιπὼν, ἀνὰ τὰς αἰθέρας στείβιδας διφρηλατῶν, ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ δάφνης συλλέγει.

Τὸ Κ. — Δὲν πιστεύω νά' ῃ ἄλλες δάφνης ὁ Παρνασσός, γιὰ τὴν μάζεψε ὅλες ὁ Κλαίων μαζί με τὸν Ἀμπελά. Μὰ πέ μου τέλος πάντων, ποῖς εἶν' ὁ πατέρας σου.

Ἡ Μ. — Σταματᾷς Ἀβλάδης τοῦνομα, ἐν τοῖς τῶν προγόνων νάμασιν ἀπαύτως νηχόμενος.

Τὸ Κ. — Ἐχει κι' ἄλλα παιδιὰ σὺν καὶ σένα;

Ἡ Μ. — Γονιμώτερος κονίχλου τυγχάνει ὦνῃρ. Καὶ τὸν Οὐγον τὸν Βίκτωρα μετέφρασε, τὴν εὐπὲρ πάντων προσευχῇ...

Τὸ Κ. — Κι δὲ ζήτησε ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις νὰ τὸν συλλάβῃ;

Ἡ Μ. — Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἔστι σύμβασις περὶ ἐκδόσεως ἐγκληματιῶν.

Τὸ Κ. — Ἄ, κατάλαβα. Γι' αὐτὸ τοὺς Ἱταλοὺς δὲν τοὺς περάζει, γιὰ τὴν Ἱταλίαν ἔχουμε σύμβαση. Καὶ πού βρίσκεται αὐτὴν τὴ στιγμή;

Ἡ Μ. — Ἐν τινὶ τῶν βιβλίων τούτων ἀναδιψήσας εὐρήσεις που κρυπτόμενον.

Τὸ Κ. — Μὰ καλὰ, ἐγὼ τί κακὸ τοῦκαμα γιὰ νὰ με μεταφράσῃ;

Ἡ Μ. — Τῆς προγονικῆς δόξης ἀπρίξ ἐχόμενος...

Τὸ Κ. — Προξὴ καὶ κακὸ νὰ τοῦρῃ. Νὰ τοῦ πῆς πῶς δὲν τοῦ χρωτάμε τίποτα γιὰ νὰ μᾶς ρεζιλεύῃ μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμον.

(Πιάνονται στὸ ξύλο. Ἀνοίγει ἓνα λαεῖκ καὶ βγαίνει ἀπὸ μέσα ὁ Σ τ. Ἀβλάδης, πού εἶχε ἀποκοιμηθῇ μέσα).

Σ τ. Ἀ β λ ᾶ β η ς. — Φίλος μὸς τις μοι εἶπεν, ὅτι ποιείσθαι μνείαν τοῦ ἑμοῦ ὀνόματος. Εἰς τί ἄρ' ἔγωγε δύναμαι νὰ σᾶς χρησιμεύσω;

Τὸ Κ. — Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρη νὰ κλειδῶσῃς αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο μέσ' στὸ συρτὶρι του, γιὰ τὴν τὸλμῆσιν καὶ βγῇ στὸν κόσμον... θὰ τὸ πῶ τοῦ Νουμά.

(Ἐμφανίζεται ἡ σκιά τοῦ Νουμά. — Πέφτει ἡ αὐλαία).

ΒΑΣΙΛΕΥΣ